

ingenfomhelst Forbindelse er imellem en Indkomstskat og Jernbaneloven, da det vil blive et Spørgsmaal særligt til Overveielse, hvorledes den nødvendige Balance paa Statsregnskabet skal tilveiebringes. Da der ikke er stillet noget Forslag om Afvisning af dette Forslag, skal jeg tillade mig at tilraade det høie Thing at stemme imod dets Overgang til 2den Behandling.

J. M. Mørk: Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne har jo aabent og ligefrem, som det jo er hans smukke Bane, sagt os, at der i Virkeligheden ligger en større Tanke til Grund for Forslaget end den, der ligefrem viser sig, idet han aabent har erklæret sig imod det hele Jernbaneanlæg, saaledes at altsaa det, der her kaldes en Udsættelse, idetmindste hvad den gode Billie angaar, kan betragtes lige med en Dpgivelse af Sagen. Der siges, at det er en blot Udsættelse, her foreslaas, og formelt er det ganske rigtigt, men naar det skinner saa tydeligt igjennem som her, at Billien til en fuldstændig Dpgivelse af Sagen er tilstede, saa maa man virkelig se paa, hvad de egentlige Følger ville blive af Tanken ført helt igjennem, fremfor hvad man midlertidig tror at kunne opnaa. Man har kun foreslaaet en Udsættelse af Sagen, fordi man troede derigjennem lettere at kunne faae en foreløbig Majoritet tilstede, men at man hellere end gjerne vilde have haft en Dpgivelse af Sagen, hvis det havde kunnet lade sig ligesaa let føre igjennem. Allerede en Udsættelse, som formelt foreslaaet, betragter jeg imidlertid som værende i Strid med den Stemning, med den Aand, som gik igjennem dette Thing, dengang Loven i sin Tid blev vedtagen. Loven er kommen frem paa den Maade, at de forskjellige Interesser, de forskjellige Krav have hjulpet hinanden til at faae et Hele frem, og nu synes det mig at være ubilligt, naar en Del af Landet har opnaaet Gjennemførelsen af den Del af Loven, som er i dens Interesse, at man da siger:

— ja, man maa undskyldte mig Ordet — Nu gaa vi fra vort Ord for den anden Dels Bedkommende, saaledes at I, som bleve de Sidste, slet ingen Ting skulle have. (Modsigelse.) Ja, mine Herrer, det var allerede i sin Tid temmelig stærkt kommet frem som en Slags Betænelighed for dem, som talte for Bestyksten, hvorvidt det vilde være rigtigt og godt, at man netop satte Bestykstbanens Fuldførelse til en senere Tid end den anden, fordi man nærede en Betænelighed, som man dengang beroligede de Bedkommende for, men som nu desværre viser sig altsfor meget at have været berettiget, idet nemlig en Ansættelse af en senere Tidsfrist for en Dels Fuldførelse har ført til, at da nu vi paa Bestyksten, om jeg saa maa sige, har faaet vor Del af Byttet, ville vi lade den anden Del falde bort. Det kan jeg for mit Bedkommende ikke anse for rigtigt; det kan jeg ikke anse for stemmende med Tro og Love, med den Ordholdenhed, som bør herske mellem forskellige Interesser, der mødes for at komme til et samlet Hele. Jeg kan netop paavise, at selve Udflydelsen af Sagen som et Bevillingsspørgsmaal vilde være en Skiftensind, en Omstiftelse fra den Aand, som i 1868 gik gjennem Rigsdagen, da Loven blev vedtaget. Der blev nemlig ved 3die Behandling af Lov af 24de April 1868 her i Salen af 15 Medlemmer med det daværende Medlem H. Hage i Spidsen stillet et Forslag, som gik ud paa at indsætte i Loven en ny Paragraph saalydende: „Det bliver ved Lov at bestemme, til hvilken Tid og i hvilken Folgeorden Anlægget af de i § 1 nævnte Baner skal foregaa“. Meningen af denne Bestemmelse var ganske aabenbart den samme som nu, nemlig at man vilde have Udførelsen af Loven til at være en Gjenstand for efterhaands Beslutning, uden at man strax slog fast, hvornaar og hvormegen af Jernbaner, der overhovedet og til forskellige Tider skulde bygges. Dette Forslag, som altsaa i den Form, det da var stillet, i Virkeligheden var det samme som det, der er stillet idag, nemlig